

Kerék-Bárczy Szabolcs: A mai politikai osztályt teljes egészében el kell felejteni

Európában sehol nem olyan unalmas a politikai élet, mint Magyarországon. A faék egyszerűségű NER 2010 óta előre kiszámíthatóan működik. A ténykedését megalapozó közjogi rendszer 2014-re kiépült: 2011-ben elfogadták az új média szabályozást, ugyanebben az évben életbe lépett a választójogi törvény, amelyet a 2013-as választási eljárásról szóló jogszabály tovább hangolt, 2012-től hatályos az alaptörvény, és az első kétharmados győzelem pillanatától kezdve folyik a közjavak magánzsebekbe áramoltatása, valamint a magántulajdon rezsimnek kedvező átcsoportosítása. Több mint tíz éve a NER-ről, mint bünszervezetről kell beszélnünk, amelynek célja a bármi áron történő anyagi gyarapodás, s ehhez csupán eszközül szolgál a kizárólagos közhatalom, a nyilvánosság birtoklása vagy a kultúrharc. Bünszervezet hasonlóakkal ért szót, ezért állította a kormány keleti pályára az országot és tette páriává hazánkat az euro-atlanti szövetségi rendszerben. A nemzeti érdekek és a rezsim érdekei közt immár évtizede tátong az egyre szélesebb szakadék.

Nincs tehát semmi új a Nap alatt. Bünszervezetek legfeljebb javaik elrejtésében alkalmaznak kifinomult, de nem felderíthetetlen módszereket, eszközhasználatuk azonban primitív és brutális, ám következetes és meglepetésektől mentes. Mindezekből logikusan következik, hogy az, aki a bünszervezetet meg akarja dönteni – mert azt leváltani nem lehet, csak elsöpörni és visszafordíthatatlanul felszámolni –, nem szabad, hogy annak részesévé váljon, azzal alkudozzon, vele vitába szálljon, úgy téve, mintha a meggyőzés hathatós fegyver lenne ellene. Azzal, hogy valaki szerepet vállal a NER, mint bünszervezet közjogi intézményeiben, és úgy tesz, mintha érveléssel jó útra tudná téríteni, valójában kiszolgálja a bűnözőket, így maga is szerves részévé válik a maffiának, függetlenül attól, hogy közben ennek éppen ellenkezőjét állítja magáról.

Az utóbbi hónapokban sem csitul a magát a rendszer ellenzékének nevező értelmiség naivnak tűnő rácsodálkozása és töprengése arról, hogy vajon miért „hagyja a nép”, hogy tumboljon az állami bűnözés, miért nem szolidárisabb a társadalom az egyre kiszolgáltatottabb rétegekkel, és miért nem lázad föl az ország? Ugyanez az értelmiség szinte egy emberként támogatta az ún. ellenzéki pártokat és vezetőket immáron négy, kétharmados NER-győzelemmel végződő országgyűlési, továbbá a Fidesz elsőpró erejét bizonyító két helyhatósági és két EP választáson. Az „ellenzék” mindegyik voksoláson az előre tudható biztos bukáshoz vezető rossz stratégiákkal és hiteltelen vezetőikkel mérettette meg magát. Az időközben fellépő új, reménységet hirdető fiatal szereplők nem, hogy nem reformálták meg a politikát, hanem önként és dalolva simultak hézagmentesen a rendre fiaskókat okozó politikuskokhoz. Ez az értelmiség még mindig képtelen elismerni, hogy nincsen szervezett politikai ellenzék Magyarországon, hogy csak elmebeteg választanának eleve kudarcra ítélt stratégiákat és lejáratott vezetőket, ha valóban győzni akarnának, s hogy aki tényleg a maffia ellen küzd, az nem foglal helyet a cupolában. Ez az értelmiség makacsul elutasítja a szembenézést azzal az évtizede ordító ténnyel, hogy a nyilvánvalóan nem tébolyult, magukat ellenzékinek hazudó politikusok azért választanak a fogadkozásaikkal ellentétes célú és eredményű stratégiákat, mert eszük ágában sincs elsöpörni a bünszervezetet, hiszen a jelenlegi rezsimben kevés munkából kiválóan éldelegélnek. És ez az az értelmiség, amely inkább mentegeti a favoritjait ahelyett, hogy élesen rávilágítana arra, hogy már réges-rég nem lehet hivatkozási alap a hatalmi túlsúly a médiában, meg a lejtős pálya a választási rendszerben, mert volt elég idő arra, hogy mindehhez alkalmazkodjon a politika.

A NER-t elutasító értelmiség is felfogja, hogy a rezsim nem élvezzi a társadalom abszolút többségének a támogatását. A polgárok viszont egyáltalán nem ostobák. A legképzetlenebb emberek is pontosan tudják, hogy ki kicsoda a lakókörnyezetükben, hogy ki fia-borja a polgármester, meg az összes helyi politikus, ki kivel hogyan játszik össze a jelenben és tette ezt a múltban. Az iskolázatlan emberek ugyanúgy boltban vásárolnak, mint az akadémikusok, senkit nem hagynak hidegen a gazdasági folyamatok, ahogy társadalmi státusztól függetlenül mély ismeretekkel rendelkeznek az emberek az oktatás, egészségügy vagy a nyugdíj helyzetéről. Csak beszélgetni kell polgárokkal Budapesten kívül is, és ki kell lépni a rádió és TV stúdiókból, hosszabb időre el kell hagyni a szerkesztőséget, a közösségi média alpári, ocsmány és a valóságot eltorzító buborékjait, és szóba kell állni honfitársainkkal jóval túl a komfortzónánkon.

És a NER-t utáló emberek ekkor elmesélik, hogy változatlanul nem bíznak a politikusokban, nem tartják hitelesnek őket, nem érzik, hogy lenne alternatíva a hatalmaskodókkal szemben. Elsírják bánatukat, és viszolyogva hányják a parlamentben és a képernyőn páváskodó „ellenzék” szemére, hogy semmiért soha nem vállalnak felelősséget, és minden következmény nélkül töltik be folyamatosan a meg nem érdemelt pozícióikat azután, hogy sorozatban vitték padlóra pártjaikat. Elmondják, hogy mindig csak átverik őket a képviselők, ellenállást hazudnak nekik, majd együtt szavaznak a kormánnyal milliós fizetéseikről, udvariasan és teljesen értelmetlenül interpellálják a miniszterelnök és miniszter „urakat”, és a hatalom biztosította szolgálati autók hűvöséből kiszállva hergelik a népet ellenállásra. S ha figyelmesen hallgatjuk őket, akkor az „egyszerű emberek” tovább háborognak azon, hogy semmi értelme az önkormányzati választásoknak, mert a helyi képviselőtestületek ha akarnák se tudnák megdönteni a NER-t, és oda is csak azért akarnak bekerülni egyesek, hogy mandátumuk ideje alatt se kelljen dolgozniuk, de azért jó pénzt kereshessenek. S azzal is tisztában van a maffiát a háta közepére kívánó polgár, hogy az európai parlamenti választásnak is csak az az értelme, hogy a hatalom legitimálása mellett másra nem jó „ellenzék” újfent önmagán belül vívja kicsinyes csatácskáit, szakmányban árulja el egymást, és újra ossza a neki szánt, egyre zsugorodó méretű tortaszeleteket. Mert ez a mihaszna „ellenzék” együtt nem tud felmutatni akkora szavazótáborot, mint a NER. Nem kell tehát elmagyarázni a fővárosból lenézett népnek, hogy totálisan impotensnek, árulónak tartják a politikai osztályt, tőle csak bajaik növelésére és nem megoldásokra számítanak, és nem látnak kivételt sem a politikusok között. Az egy-egy párt párezres elvakult, vallásos támogatóin kívül az emberek legfeljebb, mint utolsó szalmaszálba kapaszkodva, végső elkeseredettségükben mennek el szavazni, és adják voksukat erre vagy arra a pártra és jelöltre, de szívük mélyén érzik és tudják, hogy voksaik végső soron a Fidesznél hasznosulnak és akaratlanul is a NER-t erősítik.

A magyar nép nem bolond, átlát a szitán. De a történelemben soha nem szervezte meg magát önállóan, mindig a véleményvezérek, az értelmiség, a jómódúak, a független polgárok, tehát az elit adta a forradalmak vezetőit: mifelénk a változás „felülről” indul. Túl sok erőt emészt fel a túlélés, a napról napra való boldogulás ahhoz, hogy a „mély” önmaga váljék a megújulás motorjává. Ám a közhangulatot feltérképező kutatások azt mutatják, hogy ha lenne hiteles erő, akkor lenne kikre támaszkodni: a magyarok többségének elege van a múltból, a mából, és új jövőre vágyik.

Új jövő nem épülhet a mostani egylényegű, velejéig rothadt politikai rendszerre és a magát végérvényesen lejárató, erkölcsileg lenullázó politikusokra. Reményt nem adhatnak a társadalom bizalmával sokszorosán visszaélők. Ezt a politikai osztályt úgy, ahogy van, annak minden egyes elemével együtt el kell felejtetni. Ahogy a NER természetét még mindig nem értőket, a bármely párthoz tartozó vezetőket mentegetőket, a szerecsenmosdatókat, a múlttal szembe nézni makacsul nem akarókat is. A magyar nemzeti érdekek képviselője, a demokrácia, a jogállam, az ország és polgárainak anyagi gyarapodása csak úgy képzelhető el, ha tiszta lapot veszünk elő: arra a NER-rel együtt nem működő, annak intézményeiben szerepet nem vállaló, az országot nem elefántcsonttoronyból szemlélő, a mai közbeszédtől teljesen eltérő tartalmú és stílusú emberek nevét kell felírni. Ők lehetnek a NER-t elsöprő új politikai vezetők, az őket támogató, velük együttműködő gazdasági szereplők, egy-egy szakterület kiválóságai és a szellemi élet meghatározó alakjai. Ők köthetnek új társadalmi szerződést a polgárokkal, és vállalkozhatnak arra, hogy napról napra bizonyítják alkalmasságukat az demokratikus forradalomra, amely a NER leradírozását eredményezi, majd az azt követő szakszerű és tisztességes kormányzásra. Amíg ezek a vezetők nem jelentkeznek önként, nem lesznek elegenden, és nem vállalják szerepüket, tudásbéli és anyagi támogatásukat nyíltan, addig a változás esélye sem teremődik meg Magyarországon. Mindezek híján majd szépen sor kerül a jövő évi két választásra, amelyeket a társadalom kisebb felének támogatásával ugyanúgy megnyer a NER (beleértve a magát ellenzéknek valló NER-nyúlványokat), mint 2010 óta minden voksolást, és az ország folytatja útját keletre és az anyagi és erkölcsi lejtőn a mélybe. Vajon mikor jön el a kijózanodás ideje, ha egyáltalán?

A szerző közpolitikus, szakközgazdász

https://hvg.hu/360/20230515_Kerek_Barczy_Szabolcs_ellenzek_NER